

Sygn. akt I C 1926/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Wieczór

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Iwona Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **M. W.**

o zapłatę

1. powództwo oddala ,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5.417 zł. (pięć tysięcy czterysta siedemnaście zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I. W.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 lipca 2018 r., wniesionym w trybie elektronicznego postępowania upominawczego do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. W. kwoty 182.728,39 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto zwrotu kosztów sądowych w kwocie 2.285,00 zł oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony łączyła umowa pożyczki nr (...), mocą której pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty określonej sumy pieniężnej na rzecz powoda. Pozwana nie wykonywała zaciągniętego zobowiązania w sposób należyty, ponieważ nie regulowała wpłat w terminie. Wobec powyższego, ze względu na naruszenie warunków umowy, zadłużenie powstałe na tle jej realizacji zostało z dniem 09 lipca 2018 r. postawione w stan pełnej wymagalności.. Pismem z dnia 11 lipca 2018 r. pozwana wezwana została do spłaty wymagalnego zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

Podano, że na kwotę objętą pozwem składają się:

- niespłacony kapitał w kwocie 173.711,71 zł
- odsetki umowne w kwocie 7.586,57 zł
- odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 1.430,11 zł (k. 4-6)

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 24.09.2018 r., sygn. akt VI NC-e 1407129/18 przekazano sprawę do Sądu Okręgowego w Toruniu (k. 7)

W piśmie z dnia 06 grudnia 2018 r., stanowiącym odpowiedź na pozew, strona pozwana podniosła zarzuty:

- nieudowodnienia roszczenia co do zasady i co do wysokości;
- przedwczesności oraz braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozewem;
- stosowania w treści umowy będącej źródłem zobowiązania klauzul niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc, skutkujących ich bezskutecznością i nieważnością oraz sprzecznych z treścią art. 359 § 2¹ kc, stanowiącego o wysokości odsetek maksymalnych,

Mając powyższe na uwadze wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności norm prawem przewidzianych z uwzględnieniem kosztu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu podniesiono, iż powód nie udowodnił, że umowa została skutecznie zawarta, bowiem nie przedłożył dowodu podpisania umowy kredytowej przez osobę umocowaną do tego przez kredytobiorcę, czy też dowodu następczego potwierdzenia umowy przez osobę umocowaną. Wskazano również, że podpis kredytodawcy widniejący na umowie stanowi jedynie tzw. faksymile, wobec czego nie spełnia warunku własnoręczności.

Nadto powód nie przedłożył dowodów skutecznie potwierdzających istnienie roszczenia i jego wysokości, ponieważ przedłożony przez niego wyciąg z ksiąg bankowych ma w postępowaniu cywilnym jedynie moc dokumentu prywatnego.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów wskazano, że powód nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości wysokości dochodzonego roszczenia, ponieważ przedłożony przez niego wyciąg z ksiąg bankowych nie stanowi dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym.

W wypadku ustalenia przez Sąd, że umowa na podstawie której powód dochodzi roszczenia została skutecznie zawarta podniesiono, że powód nie wykazał, że kredytobiorca przekazał pozwanej środki zgodnie z umową, a pozwana temu zaprzecza.

Z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów, pozwana podniosła zarzut przedwczesności oraz braku wymagalności dochodzonego roszczenia. Pozwana zaprzecza, aby kiedykolwiek otrzymała oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, czy też wezwanie do zapłaty.

W wypadku uznania przez Sąd powyższych zarzutów za nieskuteczne, podniesiono, że koszty pozaodsetkowe wskazane w umowie były rażąco wygórowane, miały na celu obejście dopuszczalnych odsetek maksymalnych, a pozwana nie miała wpływu na ich określenie. Postanowienia umowy w zakresie, w jakim przewidują obowiązek zapłaty przez pozwaną pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości 69.624,89 zł powinny zostać uznane za klauzule niedozwolone. (k. 41-53)

Powód, ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew, w piśmie z dnia 05 marca 2019 r. wskazał, że podtrzymuje powództwo w całości i zaprzeczył twierdzeniom pozwanej.

W uzasadnieniu podał, że umowa kredytu konsolidacyjnego nr (...) została skutecznie zawarta. Zgodnie z dyspozycją uruchomienia kredytu, w dniu 21 kwietnia 2017 r. na wyraźne oświadczenie złożone przez pozwaną dokonał odpowiednio uznania na rachunki bankowe przez nią wskazane. Odnosząc się zaś do zarzutu nieudowodnienia przez powoda umocowania osób do zawarcia przedmiotowej umowy wskazano, że pozwana podczas zawarcia nie zgłaszała żadnych zarzutów dotyczących braku umocowania osób uczestniczących w procesie udzielania kredytu, a

ponadto otrzymała kwotę wskazaną w umowie. Ponadto zgodnie z art. 97 kc, osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Powodowy Bank bez wątplenia potwierdził jej zawarcie, skoro przystąpił do jej wykonania.

Pozwana ze względu na brak dokonywania wpłat oraz dokonywanie wpłat w niepełnej wysokości nie wywiązała się z warunków umowy, co skutkowało jej wypowiedzeniem. Oświadczenie o wypowiedzeniu otrzymała w dniu 18 maja 2018 r. i jednocześnie została wezwana do spłaty zadłużenia. Z uwagi na brak spłaty zobowiązanie pozwanej z dniem 10 lipca 2018 r. postawione zostało w stan wymagalności. Ponadto jeszcze przed złożeniem przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, pozwana została przynajmniej dwukrotnie, w odrębnych pismach, poinformowana o istniejącym zadłużeniu.

Odnosząc się do zarzutu, w którym pozwana kwestionuje fakt udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia wskazano, że co prawda dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego, jednakże nie pozbawia to tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności.

Odnosząc się do zarzutu zaistnienia przesłanek z art. 385¹ § 1 kc, pozwalających uznać postanowienia umowy dotyczące kosztów kredytowych za abuzywne, powódka wskazała, że pozwana zawarła umowę, która w swojej treści przewidywała pobranie prowizji, znała warunki zawieranej umowy i musiała liczyć się z obowiązkiem spłaty kredytu na tych warunkach. Zgodnie zaś z art. 385¹ § 1 Postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Zgodnie z obowiązującym w dacie zawierania umowy brzmieniem przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, brak było regulacji przewidującej procentowo lub kwotowo wyrażony limit całkowitego kosztu pożyczki. (k. 51-59)

W piśmie z 18 marca 2019 r. strona pozwana podtrzymała twierdzenia zawarte w odpowiedzi na pozew.

Ponadto podniósł, iż z umowy kredytu nie wynika, aby umowa miała być zawierana w lokalu strony powodowej, co uniemożliwia zastosowanie domniemania z art. 97 kc.

W ocenie strony pozwanej roszczenie dochodzone przez powoda dzieli się na dwa odrębne roszczenia, tj. o zwrot kwoty kredytu (nie o zapłatę), oraz o zapłatę odsetek oraz prowizji. Mając zaś na uwadze treść art. 321 kpc powództwo o zapłatę kwoty kredytu winno ulec oddaleniu z przyczyn o charakterze formalnym, bowiem zasądzenie kwoty kredytu nie jest możliwe, skoro hipotetycznie możliwe jest jedynie zobowiązanie do zwrotu kwoty kredytu.

Nadto pisma przedłożone przez stronę powodową mające stanowić dowód uznania przez pozwaną roszczenia oraz wypłaty kwoty kredytu nie stanowią dowodu wykonania czynności bankowej w rozumieniu ustawy Prawo bankowe.

Wskazano również na brak wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem oraz jego przedwczesność. Strona pozwana podniosła, iż dowody wezwania pozwanej do zapłaty oraz złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu nie zawierają podpisu, a faksymile lub komputerowe nadruki. Nadto świadczenie z umowy pożyczki (kredytu) jest świadczeniem jednorazowym, przy czym może być podzielone na części. Wymagalność ustala każdorazowo ostatnia rata płatności, której z racji braku harmonogramu nie sposób ustalić.

Pozwana podważyła również prawidłowość wypowiedzenia umowy wskazując, że „warunkowe wypowiedzenie umowy” nie daje jasności w jakiej dacie umowa ulega rozwiązaniu, tj. w jaki sposób liczyć należy okres wypowiedzenia. Ponadto zastrzeżenie warunku w przypadku oświadczenia o wypowiedzeniu kredytu, stanowiącego jednostronną czynność prawną, jest nieskuteczne.

Podniesiono również, iż strona powodowa nie uczyniła zadość rygorowi określonemu w art. 75c ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe, bowiem pozwana nie została poinformowana w wezwaniu do zapłaty o możliwości restrukturyzacji

zadłużenia w terminie 14 dni od otrzymania wezwania, zatem w świetle art. 58 § 1 kc, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna. (k. 77-83)

W piśmie z dnia 19 kwietnia 2019 r. powód ustosunkowując się do powyższych twierdzeń zajętych przez powoda podtrzymał powództwo w całości.

W uzasadnieniu wskazano, że konstrukcja warunkowego wypowiedzenia umowy jest, wbrew stanowisku pozwanej, prawidłowa. (k. 89-94)

W piśmie z dnia 07 maja 2019 r. strona powodowa podtrzymała wcześniejsze stanowisko podkreślając, że w dalszym ciągu kwestionuje skuteczność wypowiedzenia umowy i wezwania do zapłaty, ze względu na brak odrębnego podpisu osób do tego upoważnionych. (k. 107-107v)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Dnia 13 kwietnia 2017 (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z M. W. umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...). Na mocy tej umowy, zgodnie z § 1, powodowy bank udzielił pozwanej kredytu w wysokości 188.956,34 zł przeznaczony na: potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy 50.000,00 zł; spłatę zobowiązań kredytowych z tytułu umowy o kredyt niecelowy oraz studencki nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank S.A. oraz umowy o kredyt niecelowy oraz studencki nr (...) na rachunek prowadzony w Banku (...) S.A. w wysokości 42.784,00 zł; zapłatę kosztów udzielenia kredytu w wysokości 69.724,89 zł.

Kwotę udzielonego kredytu pozwana zobowiązała się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 84 równych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych nie później niż do 10 dni każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w umowie.

Zgodnie z postanowieniami zawartymi w § 2 umowy, oprocentowanie kredytu liczone było według stopy zmiennej, stanowiącej sumę stawki WIBOR 3M i marży w wysokości 7,76 punktów procentowych, stałej w trakcie trwania umowy.

dowód: umowa kredytowa (k. 18-24)

Uruchomienie kredytu nastąpiło w dniu 21 kwietnia 2017 r.

dowód: wydruk z historii rachunku bankowego (k. 68)

Pozwana przystąpiła do spłaty rat kredytowych, przy czym od lutego 2018 r. zaprzestała spłacania należności.

dowód: historia spłaty kredytu (k. 69-76)

W związku z powstaniem zadłużenia, pismem z dnia 19 marca 2018 r. powodowy Bank wezwał pozwaną do niezwłocznego uregulowania zaległości z tytułu umowy w kwocie 5.812,82 zł, informując jednocześnie, że istnieje możliwość złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

dowód: wezwanie do zapłaty (k. 101)

Ze względu na nieuregulowanie należności, pismem z dnia 13 kwietnia 2018 r. zatytułowanym „ostateczne wezwanie do zapłaty” powód wezwał pozwaną do uregulowania wymagalnego zadłużenia wynikającego z umowy, wynoszącego 8.926,0zł w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma, z jednoczesnym pouczeniem, iż nieuregulowanie zadłużenia może skutkować wypowiedzeniem umowy wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania, a w konsekwencji wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 100)

Wobec dalszego niewywiązywania się z zaciągniętego zobowiązania, powód w piśmie z dnia 14 maja 2018 r., zatytułowanym „warunkowe wypowiedzenie Umowy o pożyczkę/o kredyt konsolidacyjny nr (...)”, wezwał pozwaną do dokonania, w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania dokumentu, spłaty zaległości, które na dzień wygenerowania pisma wynosiły 12.067,39 zł. Ponadto w treści pisma poinformowano o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania niniejszego pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Zamieszczono również pouczenie, w którym wskazano, że w przypadku nieskorzystania z przysługujących pozwaney uprawnień wskazanych wyżej, następuje wypowiedzenie umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od dnia doręczenia niniejszego pisma. Pismo doręczono w dniu 18 maja 2018 r.

dowód: warunkowe wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru (k. 95-97)

Pismem z dnia 11 lipca 2018 r., zatytułowanym „przedsądowe wezwanie do zapłaty”, powodowy Bank wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy kredytu konsolidacyjnego nr (...), które na dzień 10 lipca 2018 r. wynosiło 181.662,31 zł, w tym: kapitał 173.711,71 zł; odsetki umowne 7.586,57 zł; odsetki karne 364,03 zł, w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Pomimo dwukrotnego awizowania przesyłka nie została odebrana przez pozwaną.

dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania i informacją o zwrocie (k. 25-27)

W dniu 27 lipca 2018 r. powodowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. nr (...), z którego wynikało, że zadłużenie pozwaney z tytułu umowy kredytu nr (...) wyniosło 182.728,39 zł, na co składa się: niespłacony kapitał w kwocie 173.711,71 zł, odsetki umowne w kwocie 7.586,57 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 1.430,11

dowód: wyciąg z ksiąg bankowych (k. 14)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podstawę ustaleń faktycznych Sądu stanowiły złożone do akt dokumenty. Treść tychże zaaprobował Sąd bez zastrzeżeń.

Dokumenty urzędowe przyjęto za dowód tego, co zostało w nich zaświadczone (art. 244 kpc), zaś dokumenty prywatne, za dowodzące, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 kpc).

W ocenie Sądu nie ulegało wątpliwości, iż pozwana M. W. zawarła z powodem A. Bank umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...), a także to że zaprzestała spłacania ciężącego na niej zobowiązania.

W kontekście zarzutów strony pozwanej, dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kluczowe było ustalenie, czy powód przeprowadził względem pozwanego postępowanie upominawcze prowadzące do wypowiedzenia umowy kredytowej w sposób zgodny z procedurą przewidzianą w art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2187 ze zm.).

W myśl ust. 1 art. 75c ww. ustawy, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu tym - zgodnie z ust. 2 - bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Stosowanie do ust. 3 art. 75c ww. ustawy bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Zgodnie z ust. 4 art. 75c ww. ustawy restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę. W myśl ust. 5 art. 75c ww. ustawy Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację. Na mocy ust. 6 art. 75c ww. ustawy przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem sądów, w pierwszej kolejności bank powinien doręczyć kredytobiorcy wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2, następnie odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej. W przypadku gdy powyższe przesłanki nie zostały spełnione, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu. Przepis art. 75c prawa bankowego ma charakter semidyspozytywny, co oznacza, że może być zmieniony w umowie kredytu albo osobnym porozumieniu jedynie na korzyść kredytobiorcy (np. przez wydłużenie terminu na złożenie wniosku w sprawie restrukturyzacji kredytu). Wypowiedzenie umowy o kredyt będące uprawnieniem kształtującym banku prowadzącym do zakończenia nawiązanego stosunku prawnego bez dochowania wymaganych warunków może prowadzić do uznania tej czynności za bezskuteczną. Dokonanie takiego wymówienia nie może być czynnością, nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy, nawet jeśli istnieją podstawy do podjęcia go zgodnie z treścią umowy. Jest ono bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy dlatego skorzystanie z niego powinno nastąpić po wyczerpaniu środków mniej dotkliwych, odpowiednich wezwań. Temu właśnie służy procedura określona w art. 75c Prawa bankowego. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 sierpnia 2019 r., sygn. akt I ACa 466/18, podobnie Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 maja 2019 r. sygn. akt I ACa 833/18)

Analiza przedłożonych do akt dokumentów nakazywała uznać, że nie doszło w rozpoznanej sprawie do skutecznego wypowiedzenia umowy bankowej. Oczywistym jest, tak na gruncie interpretacji językowej jak i teleologicznej przepisu art. 75c prawa bankowego, że warunkiem skuteczności oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy kredytu jest uprzednie wezwanie kredytobiorcy do zapłaty i zaoferowanie jemu możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego. Dopiero bezskuteczny upływ terminów, o których mowa w art. 75c ust. 1 i 2 prawa bankowego albo odrzucenie wniosku restrukturyzacyjnego upoważnia bank do wypowiedzenia umowy.

W myśl ogólnych zasad procesowych, na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II KKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06).

Powód nie wykazał, by wezwał pozwanego do spłaty zaległego zadłużenia bądź złożenia wniosku restrukturyzacyjnego. No okoliczność zadośćuczynienia owemu obowiązkowi powód przedłożył pismo z dnia 19 marca 2019 stanowiącego wezwanie do zapłaty oraz informującego o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Z adnotacji widniejącej w piśmie wynika jedynie, że zostało ono nadane w dniu 20 marca 2018 r., brak jest natomiast jakiegokolwiek informacji dalszych informacji, tj. o tym, czy została doręczona, czy też zwrócona nadawcy. W świetle powyższego oraz twierdzeń strony pozwanej, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do uznania, że pozwana miała możliwość zapoznania z treścią w/w pisma.

Konkludując, strona powodowa zobowiązana była wykazać, iż przed wypowiedzeniem umowy kredytu przeprowadziła postępowanie upominawcze przy wyczerpaniu procedury określonej w art. 75c ustawy Prawo bankowe. Rzeczonemu obowiązkowi, w ocenie Sądu, nie sprostała.

Z uwagi na powyższe, na mocy powołanych przepisów, uznawszy powództwo za przedwczesne, orzeczono jak w punkcie 1. sentencji.

O kosztach postępowania wyrokowano na podstawie art. 98 kpc, obciążając nimi powoda, jako stronę przegrywającą spór. Na powoda nałożono obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez pozwanego tytułem wynagrodzenia dla reprezentującego jego pełnomocnika (wysokość tegoż wydatku ustalono na podstawie treści § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 t.j. z dnia 2018.01.30)) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.